

MEDLEMSTIDNING

NR 3-2020

Stina berättar sid 4

Här brusar strömmen förbi – Stina Ekblads
självbiografi gavs ut i september på Weylers förlag.

Kära läsare!

Det är knappast någon nyhet att vi genomlider ovanliga tider. Bland allt annat har det fört med sig är att vår medlemstidning också drabbats av coronabesvär, dvs vår utgivning har haltat – det har ju inte just funnit något att meddela våra läsare. Men i kortare variant än vanligt kommer här nr 3 av årets utlovade fyra nummer. Det fjärde är planerat till jul, då vi hoppas ha mer att berätta.

Här och nu vittnar medlemmar om hur trist det är att inte kunna gå på teater som vanligt, eller vara 1 av 50 i salongen. I stället har man kunnat tillfredsställa (?) sitt kulturbehov via nätet Dramaten play, SVT play osv.

En av 50...

Det känns ungefär som att gå på ett genrep; några tiotal utspridda i en ganska tom salong.

Alla vet att det är för att inte riskera luftburen smitta som vi – enstaka eller sällskap på två eller tre – har två tomma stolar såväl på sidorna som framför och bakom.

Ändå måste man intala sig att det inte är ett publikfiasko. Just nu får det inte bli mer Utsålt än så här.

Vi håller avstånd i foajén – vilket ju är svårt vid Lilla scenen annars – och går in i salongen ungefär som om vi skulle flyga; ”vill passagerare/publik som sitter på de främre raderna ta plats...”. Och när en person vars stol är närmre gången ska passeras, inser man att man bör oartigt vända sig bort från den man för ett ögonblick passerar.

Några nervösa (hoppas man) hostningar noteras. Är det inte någon av de teaterhabituéer som en gång fick extremt ljudkänslige Bergman att mana till återhållsamhet, är det sannolikt bara den sedvanliga höstförkylningen som går...

Den sårade divan, efter Karin Johannissons bok om tre kända konstnärer som blev mentalsjuka, är som gjord för att undvika smitta även på scenen: Tre skådespelare som håller det fysiska avståndet naturligt, eftersom de tre konstnärer de gestaltar så vitt bekant aldrig möttes.

Även om de, inser jag när jag läser programmet, föddes ungefär samtidigt.

Rita Hjelm, Gunnel Fred och Alexandra Zetterberg Ehn gör entré som Tanterna Grön, Gredelin och Rödbrun, i det sena 1800-talets stussförstärkta kreationer.

Sigrid Hjerténs öde är troligen det mest bekanta för dagens publik. En av de mest populära och högst värderade svenska konstnärerna. Gunnel Freds starka tolkning lyfter fram

Vår styrelse sammanträder via Zoom, där vi hör och ser varandra, men saknar kontakten In Real Life... precis som med våra medlemmar.

Och ingen kan ju säga när det blir som vanligt igen.

Dramatens Vänner tidning kan tillsvidare bjuda på ett utdrag ut Stina Ekblads memoarer, tillika med rabatt på boken. Vi presenterar (förra) årets DV-stipendiat – i år blir det ju svårt att utse någon. Plus en del glimtar om sånt som kan intressera.

Vi återkommer!

Christina Ruhnbro

Gunnel Fred som Sigrid Hjertén Foto: Dramatens bildarkiv

återkommande tveksamheter angående både konstnärskapet och hälsan.

Dramatendebuterande Rita Hjelm har en omöjlig uppgift att rent kroppsligt gestalta den sparvlika Nelly Sachs. Där tänker man att ingen skulle klarat att hålla sig frisk på flykt från nazisterna till ett helt nytt land där den enda bekanta, Selma Lagerlöf, just dött.

Både Hjelm och Zetterberg Ehn överraskar med starka sångröster, låt vara att musikinslagen tar oss tillbaka till vår egen tid.

Ett par korta citat belyser Sachs' poetiska kvaliteter.

Motsvarande saknas tyvärr av Agnes von Krusenstjerna (som varit död i 80 år och fritt kan citeras). Väl mycket handlar om ”nymfomaniska” (för att använda ett tidsenligt begrepp dess bättre på väg ut) utlevelser. Hade hon levat i dag hade hon förväntats vittna i tv-soffor som sexmissbrukare. Då kunde hon under ett kort liv skapa ett författarskap som tillhör relativt få från mellankrigstiden som både läses och återutges.

TW

Om oss

Dramatens Vänner är en ideell och partipolitiskt obunden förening vars främsta syften är

- att ideellt stödja och främja intresset för teaterkonsten i allmänhet
- att stödja intresset för Kungliga Dramatiska Teaterns verksamhet i synnerhet
- att stimulera och fördjupa den enskilde medlemmens upplevelse av och kunskap om teater

Både enskilda och juridiska personer kan bli medlemmar i föreningen.

Redaktör: Christina Ruhnbro (CR) och Torbjörn Wahlstedt (TW) **Layout:** Thomas Hultgren

Omslag: Stina Ekblads memoarer, privat foto

Dramatens Vänner stipendium 2019

Enligt stadgarna ska Dramatens Vänner stipendium ges ”till någon/några som under kalenderåret givit publiken en extra upplevelse genom sitt/sina konstnärskap”.

Denna gång blev det skådespelaren Johan Ulvesson som får motta det för sin roll som Gubben i Dramatens uppsättning av Eugene Ionescos *Stolarna* och sin roll som Vladimir i Samuel Becketts *I väntan på Godot*.

Juryns motivering: ”På ett suveränt sätt och med stor nyansrikedom gestaltar han humorn och vemodet i dessa klassiska verk som hör till de främsta inom den absurda teatern.”

Stipendiet skulle ha delats ut på föreningens årsmöte i april i år. Corona-smittan gjorde dock att det mötet fick ställas in. Ceremonin och gratulationer kommer att äga rum då mötesrestriktionerna minskat och det blivit ”som vanligt igen” så att föreningens medlemmar åter kan samlas.

Johan Ulvesson är en mycket mångsidig skådespelare som vi känner väl från såväl teater som tv och film. Med stipendiet lyfts roller fram som han gestaltat under 2019 på Dramaten, där han är anställd sedan 2016. Han har även tidigare i perioder arbetat på Dramaten, i uppsättningar 1988, 1997, 2008 och 2010. Under större delen av sitt skådespelarliv har han varit frilansare.

Han är utbildad på teaterhögskolan i Malmö och var därefter i flera år engagerad av Norrbottenteatern i Luleå. På 80-talet kom han till Stockholm, där han bland annat arbetade på Boulevard-

I väntan på Godot, Johan Ulvesson och Jonas Carlsson. Foto: Dramatens bildarkiv

Johan Ulvesson i *Stolarna* av Eugene Ionescos. Foto: Dramatens bildarkiv

teatern där han hade huvudrollen i Gogols *Revisorn*. Den rollen fick han Svenska Dagbladets Poppepris för 1990.

Han har samarbetat med Povel Ramel och Hasse Alfredson i flera produktioner på 80- och 90-talen. Från starten 1989 ingick han i *Lorry-gänget* som under flera säsonger gjorde satirprogram för tv. Han har också medverkat i flera av SVT:s julkalendrar och i många tv-serier.

År 2013 hade han en av huvudrollerna i Orienteaterns mycket hyllade uppsättning av *Hjälp sökes*, en pjäs med text av Kristina Lugn och musik av Benny Andersson.

På Dramaten har han under senare år bland annat medverkat i *Molnens bröder* av Barbro Lindgren.

I höst har han även fått Svenska Dagbladets Thaliapris för rollen som Vladimir. Det är tidningens kulturredaktions pris, vårt stipendium är publikens pris. De båda utmärkelserna vid ungefär samma tid är ett bevis på att hans skådespelarinsatser är brett uppskattade.

Gunilla Lockne

Stina berättar

Här brusar strömmen förbi – Stina Ekblads självbiografi gavs ut i september på Weylers förlag. I Expressen skrev Linda Skugge att den är ”ett poetiskt mästerverk där hon kommer ut som den författare hon innerst inne är”.

För Dramatens Vänner har Stina Ekblad valt ut detta stycke om arbetet med Ingmar Bergmans uppsättning av *Markisinnan de Sade* 1989. Dramatens Vänner kan köpa boken på nätet via Bokus för 179 kronor (20 kronors rabatt) mellan 28 oktober och 10 december. Använd då koden EKBLAD.

”Arbetet med Yukio Mishimas pjäs *Markisinnan de Sade* var betydelsefullt. Pjäsen är dunkel och ordrik, min roll som Renée var stor och komplex, och det var Ingmar Bergman som regisserade. »Det kan ibland vara bra att inte älska en pjäs för mycket,« sa han, »och att inte älska Mishima är lätt«. Ändå var han förälskad i pjäsen, och i sina sex skådespelerskor, under hela repetitionsperioden, som kanske var hans lyckligaste efter återkomsten till Dramaten. Stina, Marie, Margaretha, Anita, Agneta, Helena, inga störande män. Lugn och ro och träget arbete bara. »*Det värsta jag vet är när skådespelare kommer till repetitionen med en mugg kaffe i ena handen och en halväten smörgås i andra ... fem minuter för sent ... och rollhäftet kvarglömt hemma ...*« Några sådana förskräckelser behövde han inte frukta från vårt håll. Vi satt blankskurade och beredda en halvtimme före utsatt tid, fulla av arbetslust, och till att börja med, innan stora värförkylningen bröt ut, pigga som små möss.

Vi repeterade i Hansasalen, en repetitionslokal i Hansahuset, det hus som ligger bredvid Dramaten, och som man når över en spång eller genom en gång. En spång genom luften, eller en gång under jorden. Under årens lopp har jag ofta repeterat i just det rummet, och varje gång känt en glädje när jag kommit in i det, en kvarvarande arbetsglädje från tiden med *Markisinnan de Sade*. Det var februari och mars, och Ingmar envisades med en rumstemperatur på 18 grader, vilket medverkade till att vi alla, också han, blev oerhört snoriga. Snuvan bröt först ut hos Marie Richardson, som spelade min syster Anne. Jag minns hur

hon satt i sitt hörn och försökte kväva sina nysningar, hur hon pudrade sin lilla röda näsa och ansträngde sig för att inte låta nasal på rösten: Ingmar avskydde kaos, och förkylningar är som alla vet ett inledande tecken på rubbningar och oordning. Jag hatar baciller! kunde han säga, med övertygande eftertryck. Ändå var han ett under av mild förståelse när vi alla föll, skickade oss till läkare, ställde in repetitioner, flyttade fram premiären.

15 februari skriver jag i min dagbok: *Jag känner mig litet febrig och det sticker i halsen. Är du hypokondrisk? frågar Ingmar. Nej, verkligen inte. (Inte som du i alla fall). Jag är starkare än jag ser ut! svarade jag. – Jo, jag förstår det, säger han, du hade inte haft den karriär du haft om inte ditt karosseri varit starkt. Din motor har en sådan kapacitet att den kräver ett hållbart karosseri. Hade du inte haft det hade du exploderat för länge sen.*

De där oväntade bilderna var typiska för Ingmar. Ibland, och till synes alldeles osökt, hittade han diamanter som omedelbart satte igång skådespelarfantasin. När han till exempel beskrev systrarna Anne och Renée i pjäsen räckte det långt för mig och Marie att han formulerade sig så här: »Anne är upptagen av sig själv och av sin skönhet. Hon har byggt en katedral av sin kropp och tillbringar all sin tid med att sitta inne i katedralen och tillbe sig själv. Och Renée är som en madrigal som ekar i valven.

»Eller, till Marie, i hennes första entré i pjäsen: «Kom in som efter en toppensemester».

Bara så. När hon alltså kommer från Venedig, dit hon har rymt med systemens man, som är den beryktade markis de Sade, och lojt avslöjar det för sin förödmjukade syster.

»Förödmjukelsen har egentligen inget uttryck«, sa Ingmar till mig. »Men sök förödmjukelsen, upplevelsen av att vara ända in i livsnerven kränkt.«

Det blev min nyckel, i alla fall en av dem. Ända in i livsnerven

Stina Ekblad i *Markisinnan de Sade* 1989

Foto: Dramatens bildarkiv

kränkt, och samtidigt på något sätt lycklig. »Människan är en avgrund, det svindlar när man ser ner i henne.« Renée var en avgrundsroll, och jag älskade att spela henne. Hon var en klocka, som livet slog på, och så klingade hon.

»Du har en ren ton«, sa Ingmar. »Du får gå hur långt som helst.« Så det gjorde jag.

»Det viktigaste med teatern är att vara konkret. En känsla i taget, tydlig. Vi söker gestalta ogripbara hemligheter, det enda sättet är att göra det konkret. Vara praktisk.«

Det fanns något kyligt hos Ingmar, mitt i all skapande värme. Ibland frös man till i hans närhet. Något kallt och blankt stack genom luften, något skarpt. Ibland såg han nästan otäck ut. Hans ansikte blev tungt, läpparna tunna, ögonen förvandlades till små punkter under kraftiga ögonbryn. Han blev fågel, häxa, demon.

Sen reste han sig, klumpigt på grund av höften, som han ännu inte opererat, skyndade fram till oss, linkande, fylld av liv. Borta var häxan, i stället var han en pojke, gapskrattande, intensiv. Snabb i talet, nästan stammande.

Men alltid medveten. Iakttagande allt, sig själv såväl som andra, i varje ögonblick.

I föreställningen bar vi krinoliner som var så stora att vi först kunde ta dem på oss strax innan vi gjorde entré, och ovanpå dem klänningar som var konstverk, skapade av Charles Koroly. Varje klänning hade en liten ficka för den svagt cederdoftande solfjäders, som vi använde sparsmakat koreograferat. Vi var som mekaniska dockor, uppdragna av Ingmar, och inuti varje docka fick varenda känsla vi var mäktigt sjuda precis hur kraftfullt som helst. Jag älskar sedan dess petiga regissörer, som detaljerat talar om för mig hur och vad jag ska göra. Sträng form ger mig en frihet som ingen lössläppt improvisation någonsin kan mäta sig med. Inom ramar är allt möjligt. Utan

ramar uppstår begränsningar, de irriterande begränsningar nämligen som jag själv automatiskt förser mig med.

På provdagen, när alla kostym- och perukdetaljer går igenom på scenen, bar jag till andra akten en klänning i mörkt rosa, översållad med lila blommor, volanger, tjocka spetsbårder och rosetter. Jag tyckte i mitt stilla sinne att Charly hade gått för långt med den och kände mig som en tårta. Ingmar höll med mitt stilla sinne. »En vacker kostym, men till fel pjäs. Till en komedi. Gör om.«

Och så fick jag en ny klänning, betydligt enklare, men lika konstfärdigt utförd av Charly och av teaterns syateljé. Tårtan hängdes undan, oanvänd. Men till saken hör, att teaterns fotograf, Bengt Wanselius, just den dagen tog bilder från repetitionen, och under de fem år vi spelade föreställningen, i Sverige och på turnéer över hela världen, valsade volangklänningen runt i tidningar, annonser och på affischer. Så tårtan fick ändå vara med, om än bara för syns skull. Den hänger fortfarande i sin oanvända prakt i teaterns kostymförråd. Jag hoppas den får liv i någon komedi i framtiden.

Till tredje akten, som utspelar sig efter franska revolutionen, var krinoliner borta. »En japansk spöksonat på franska«, kallade Ingmar den akten, och placerade en kamin med svenskt utseende mitt på scenen. Det var alltid både skönt och otäckt att nå fram till tredje akten, där maskerna föll, och världen var krinolinfri. Anita Björk spelade min mamma. I första akten var hon ett under av behärskad syrlighet, i andra en eldslåga, i tredje ett mörknat monster. Jag älskade att vara på scenen tillsammans med henne.

»Det finns en grå aggression gentemot mig, så lova mig att inte fästa er för mycket vid recensionerna. Själv kan jag ta allt, utom när kritikerna ger sig på mina skådespelare. Och nu vill jag säga er att det här är en av de finaste arbetsperioder jag haft – jag kan inte minnas att jag någonsin känt en sådan glädje inför att gå till repetitionerna. Lova mig att ni inte är otrogna mot den här tiden, att ni inte talar illa om den, att den inte blir aska i ert minne! Kom ihåg hur roligt vi tyckte det var!« sa han dagen före genrepet, när vi skildes åt. Sina premiärer bevisade han inte.

Aska i minnet. Jag minns orden, jag skrev ned dem i min dagbok. Jag tyckte det var vackert, ödesdigert uttryckt. Men minnet av »*Markisinnan de Sade*« ligger fortfarande och glöder som en rubin i mitt inre smyckeskrin.»

Ett utdrag ut boken

Missa inte!

Som medlem i Dramatens Vänner kan du köpa boken på nätet via Bokus för 179 kronor (20 kronors rabatt) mellan 28 oktober och 10 december. Använd då koden EKBLAD.

Röde Orm – igen

Så fick då äntligen Röde Orm premiär. Dramatens storsatsning, som antogs bli vårsäsongens stora publiksuccé, men en epidemi kom i vägen. Men i början på oktober gick ridån upp för vikingarna som nu omvandlats till vilda bibliotekarier (!) Dock mindre vilda än vikingar och kan spelas med hänsyn till rådande smittskyddsrekommendationer. Coronasäkert, alltså, och med reducerad publik. Dagens Nyheter konstaterade att detta är stenhård underhållning.

Röde Orm hade premiär 4 oktober. Foto: Dramatens bildarkiv

”Röde Orm på Dramaten är genial. Lars Ring i Svenska Dagbladet menade i sin recension att ”Alexander Mørk-Eidem (regissören) låter ensemblen ta fram sina innersta sandlådestrategier och gå över alla gränser, medan Jens Liljestrand i Expressen inte var road. Spretig improvisation, skrev han, och fortsatte ”tramsig buskisartad föreställning där pruttskämten ekar tomt i den coronaödsliga lokalen”.

CR

Tre artister från Malmö Opera på turné

Tre soliga höstdagar beger sig ”Tre Herrar” ut på friluftsturné i coronatider. I Vellinge skiner solen i publikens vita lockar. Publiken går man ur huse när herrarna kommer på besök. Herrarna solar sig vanligtvis i operans och teaterns strålkastarljus.

Ett elpiano får fungera som orkester och Ouvertyren, *Funicoli-Funicola*, beskriver glädjen av att bestiga ett vulkaniskt berg. Publikens rytmiska handklapp står för kontrapunkten. Fler italienska sånger mjukar fortsatt upp publiken. Det blåser bra mellan numren, så klädnypor får rädda pianistens noter. Varpå en dam undrar om han hänger tvätt!

När Ernst Rolf och Edvard Persson därefter gestaltas med enkel rekvisita i form av passande hattar när glädjen än högre höjder. De flesta i den entusiastiska publiken har säkert inte haft möjlighet att besöka moder Thalias tempel på många år och kanske var det någon som kände en sursöt glädje av denna märkliga ”coronakonsekvens”. De som kunde...och några till... harangerade herrarna med stående ovationer. Herrarna tog ut musiken och teatern i höstsolen och gladdes mer än vanligt av publikens mottagande.

Herrarna gav självfallet ett extranummer.

O sole mio!

Christian Einarsson

Fr v. Johan Palmqvist Malmö Domingo, mitten Christian Einarsson pianist och Nils Olsson alias Malmö Pavarotti.

Teater genom svenska/svenska genom teater

Tillsammans med Studieförbundet Vuxenskolan deltar Dramatens Vänner i ett pilotprojekt där intresset för teater skall motivera grupper av invandrare att studera en pågående pjäs på Dramaten. Genom att fördjupa, analysera och översätta manus och sedan se föreställningen vid minst två tillfällen skall gruppen både förbättra sina svenska språkkunskaper och övervinna motståndet att besöka svenska teaterscener, enbart pga svårigheterna att följa och förstå föreställningen.

En finns två ryskspråkiga grupper och lärare redo att starta. I denna grupp är teaterintresset mycket stort och ändå besöker man praktiskt taget aldrig svensk teater just pga bristande språkkunskaper. Arabspråkiga och kurdiska grupper är under utveckling och planeras att starta senare. Just nu väntar vi på besked om ekonomiskt bidrag och möjlighet att bedriva undervisningen live!

Birgitta Hultgren

I väntan på beslut

”Dramaten drar tillbaka biljetter” skrev DN i början av oktober. Enligt Lena Törner, pressansvarig på Dramaten, fick teatern indikationer från kulturdepartementet om att maxantalet sittande evenemangsbesökare skulle komma att ökas till 500 i de lokaler där man kunde hålla avstånd så att det överallt var minst en meter till närmaste okända granne i publiken. Vilket skulle innebära att Dramatens stora scen kunde ta emot över 300 personer.

Så man trodde sig vara säkra på att kunna sälja fler än 50 biljetter till kommande höstföreställningar.

Veckorna gick och alla i kulturlivet (och idrotten) väntade på det formella beslutet. Under tiden började antalet coronasmittade långsamt öka igen. Vilket ledde fram till att beslutet blev ”ett ickebeslut”; inga lättnader.

– Vi har kontaktat alla kunder och erbjudit platser till föreställningar vid senare tillfälle eller återbetalning, säger Lena Törner.

TW

Coronasommaren

Att gå på teater denna sommar kändes som något förbjudet men också som en extra spännande och rolig upplevelse.

Den teater som jag och min man gick på var Teater Tofta Där i Magasinet på Tofta, Kungälv kommun, har det spelats sommar-teater under 10 år och efter mycket vända och stor oro kunde de detta året genomföra 23 Coronaanpassade föreställningar. Publiken var minimerad till 42 personer eftersom skådespelarna var sju och en tekniker.

Föreställningen *Glömska* var den tredje delen efter de två tidigare åren, *Vilse* 2019 och *Törst* 2018. Under flera år har pjäser skrivna av teaterchefen och den konstnärlige ledaren Göran Parkerud. Han har tidigare även regisserat och också deltagit som skådespelare. Till sin profession är han leg. psykolog vilket man förstår och hör när det avspeglas i persongalleriets repliker såväl som agerande.

Vid samtal med skådespelarna påpekade de att det var svårt att spela för den lilla publiken. I vanliga fall agerar de med stöd av reaktionerna från dem som tittar. Nu var risken stor att de missade den osynliga kommunikationen pga av att blicken kunde falla på någon av de tomma platser på läktarna.

Eva Lind Johansson, medlem i Dramatens vänner

Det kom ett brev till redaktören

Hej Christina!

Detta halvår är som ett liv i en annan värld. Efter att ha varit trogen besökare på Dramaten i 71 år (skolteater 1949 som start) liksom på Operan, Konserthuset och alla andra teatrar, blir almanackan helt tom. Och stimulansen lika med noll. Även om fåglarna sjunger vackert (om de matas) och blommorna frodas (om du vattnar) känns tillvaron meningslös. Hårda ord, men så är det.

Det är svårt att se någon ljusning.

Hoppas att du klarar dig!

Med vänlig hälsning
Lennart Öquist

Sista ordet...

... är kanske inte sagt när det gäller Dramaten och Elverket.

När Mattias Andersson var oktobergäst i teatercaféet och samtalande med Dramatens Vänner Lena Malmfors och Eva Gyllensvärd, avslöjade han att det pågår samtal med hyresvärderna tillsammans med två andra kulturinstitutioner om att kunna dela på verksamhetsutrymmet och hyreskostnaderna. Att Dramatens Vänner kanske skulle kunna fungera som ”ambassadörer” för teatern och involveras redan tidigt i arbetet med produktioner, var en annan tanke som ventilerades.

Hela intervjun finns tillgänglig via den länk som skickades ut till medlemmarna i början av oktober.

Mattias Andersson, nya Dramatenchefen Foto: Dramatens bildarkiv

Full fart på Strindbergs Intima

Medan många teatrar håller stängt, har lilla Strindbergs Intima teater vid Norra Bantorget minst lika mycket på repertoaren som en "vanlig" säsong.

I september var det urpremiär på *Gustav Vasa* av August Strindberg. Joakim Sten har på Strindbergs grund byggt en monolog för kungen – gestaltad av Dramatens Thérèse Brunnander.

Knappt hade den hunnit ses av särskilt många – bara 40 släpps in åt gången – förrän konstnärliga ledaren Anna Pettersson gick vidare inom samma härads.

Cecilia Vasa handlar om "Gustav Vasas upproriska dotter". Amanda Gordon har skrivit, regisserat och spelar titelrollen.

Scener ur ett moderskap är "en teater- dans- och operaföreställning om mammarollen".

Kerstin handlar om "Strindbergs bortglömda dotter", av och med Tora Carlbaum och Emma Behrendtz.

Essen, dåren & Marie David leder tankarna till P O Enquists *Tribadernas natt*. Fast här utspelas dramat i Grez-sur-Loing, speglat i en monolog där Anna-Lena Efverman gestaltar Marie David. Premiär 2 november.

Cecilia Vasa på Strindbergs Intimateater. Foto: Per Bolkert

14 november blir det *Dödsdansen* som dansdrama för två.

Innan det 25 november är dags för *Vasa* där Strindbergs historiska drama bearbetats av Anna Pettersson, i ett samarbete med Dalateatern. För att "fira" att det just denna vintersäsong är 500 år sedan Gustav Vasa sökte stöd i Dalarna.

Som om inte det var nog, sätts Margareta Hallins opera byggd på *Den starkare* upp 13 december.

Och före jul ska man även hinna med nypremiär på dansteaterföreställningen *Ockulta dagboken*.

TW

Biljettbrist

Det förefaller näst intill hopplöst att få tag på teaterbiljetter till innevarande höstsäsong, men alla säger att det kommer en vår. Dramaten dröjer självklart med att gå ut med ett program för vårsäsongen, men man planerar i alla fall för att ge flera av höstens föreställningar chansen att nå publiken "på riktigt".

Vi som vill se *Liv Strömquist tänker på sig själv* behöver inte ge upp hoppet.

Dramatens Vänner
Kungliga Dramatiska Teatern
Box 5037, 102 41 Stockholm

info@dramatensvanner.se
telefonvarare 08 - 667 87 09
dramatensvanner.se

Andreas T jobbar vidare

Sufflören är en näst intill genial föreställning som fortfarande står på Dramatens repertoar.

Sufflören Foto: Dramatens bildarkiv

Med den kom Andreas T Olsson till Dramaten. Där han blivit kvar – just nu i *Röde Orm* – men alla hans projekt har inte fått plats på nationalscenen. Han har gästspelat i Malmö, gjort Soppteater för Kulturhuset Stadsteatern, spelat operett på Kungliga Operan, och nu senast i SVT presenterat en sorts uppföljare till *Sufflören*.

Kulturbärarna som kunnat ses på SVT Play. En samling monologer av några av människorna som gör det möjligt för andra att stråla på scenerna. Särskilt förtjänta av att lyftas fram i dessa kristider.

Vem hade anat att garderobiärer både lagade plagg och fixade undan accessoarer till välgörande ändamål? Eller hur det går till när Skansen anställer Björn?

Med känsla för olika scenkulturer, får såväl traktören av ett musikinstrument som knappt används och den anonyme staktisten vittna.

Allra bäst gillar jag autografsamlaren som uppfyllts av sin syssla så till den grad att han ser sig tvingad att finna en lösning – värd att notera för dem som då och då av okända ombeds signera på ett papper.

TW

pg 19 47 525 - 0
org.nr 802 407 75 57

B

SVERIGE
PORTO BETALT
PORT PAYÉ